

GENERIEKE MODULE NAASTEN HERZIEN

Iets om op terug te vallen

Psychiater **Arlette van Amerongen** deelde haar ervaringen als kind van een vader met schizofrenie in eerste instantie binnen Parnassia en later via sociale media. Mieke Verwoerd vraagt naar haar ervaringen.

De **generieke module Naasten**, geheel vernieuwd, gaat over samenwerken met en ondersteunen van familie. Bert Stavenuiter vertelt waar en wanneer naasten een rol kunnen spelen en waar ze op kunnen terugvallen.

Als die generieke module Naasten er toen was geweest, wat had dat voor Arlette's familie en voor haar als kind uitgemaakt?

tekst Mieke Verwoerd | Bert Stavenuiter | illustratie Loek Weijts

Pas veel later zag ik dat wij als kinderen en familie veel meer ondersteuning hadden moeten krijgen

Interview met Arlette van Amerongen, psychiater en kind-van

Waarom heb je je verhaal verteld?

Ik vind dat wij professionals onze ervaringen veel meer moeten inzetten. Ik geloof echt dat dat onze patiënten helpt bij hun herstel. Daar wil ik een lans voor breken door mijn verhaal te delen. Ik heb fragmenten uit het dagboek uit mijn jeugd voorgelezen, eerst in een bestuurdersvergadering binnen Parnassia. Daarna is er een filmpje over gemaakt dat via sociale media gedeeld is. Er heerst een groot stigma op het openlijk kenbaar maken van eigen psychiatrische kwetsbaarheid en die van naasten. We moeten hier opener over zijn. Ik heb mijzelf daarin als voorbeeld gesteld.

Kwamen er veel reacties op?

Wel 10.000! Eerst kwam het op het intranet van de Parnassia-groep en toen ging het viral via Facebook en LinkedIn.

Ik vond het goed, dacht 'kom maar op'. Veel collega's en ervaringswerkers hebben gereageerd. Via MIND zijn er veel reacties gekomen. Mijn moeder (mijn vader is er niet meer) is supertrots. Vrienden en kennissen stuurden berichtjes. Aan de ene kant vinden mensen het heel dapper en stoer dat ik het gedurfd heb. Zij vinden dat ik het goede voorbeeld geef, wat nog hard nodig is. Anderen vertelden ook hun eigen verhaal.

Werden jullie destijds betrokken bij de zorg?

Ik vind dat we te weinig betrokken zijn geweest. In de jaren 70 was er nauwelijks aandacht voor mij en mijn zus, we waren immers echte 'KOPP-kinderen'. Er is nooit actief ondersteuning aangeboden. Later ben ik heel lang contactpersoon geweest. Maar ook toen ben ik onvoldoende betrokken bij de behandeling. Er werd soms gezegd dat mijn vader geen toestemming gaf om informatie te delen. Maar dat was echt niet waar. Ook is veel te weinig gebruikgemaakt van onze kennis en ervaring zodat mijn vader mogelijk meer kon herstellen.

Ik heb als dochter een keer zelf een rechtelijke machtiging aan moeten vragen om dat de zorg nalatig was. Nog steeds wens ik niemand toe dit te moeten doen. Gelukkig is de zorg nu anders georganiseerd en heb je bemoeizorg, dat bestond toen nog niet.

Als kind wist je al dat je later psychiater wilde worden?

Ja, ik dacht al heel jong: dat moet echt beter kunnen. Pas veel later zag ik dat wij als kinderen en familie veel meer ondersteuning hadden moeten hebben.

Hoe ga jij om met familie?

Ik ben altijd heel alert of de familie wel betrokken is. En of we die mensen netjes bejegenen. Daar zit ik bovenop. Nog steeds. Die regels wat je allemaal wel of niet aan contactpersonen mag vertellen, daar probeer ik zo creatief mogelijk mee om te gaan.

Ik vertel vrij veel aan familie, daar zoek ik echt de grens in op. Ook toen ik werkbegeleider was op de opname-afdeling bracht ik mijn eigen ervaringen in. De psychiaters